

Чрез директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –

гр.....

До Административен съд – гр.....

Ж А Л Б А

от .....

ЛНЧ:.....

гр..... ул.....

№..... вход..... етаж.....,

апартамент №.....

гражданин/ка на Украйна с предоставена временна закрила
в Република България

п р о т и в

Заповед № ЗСПД/...../.....от ..... г.
на директора на дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) –
гр.....

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН / ГОСПОЖО АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ,

На ..... г. ми бе връчена горепосочената заповед отказ за отпускане на
еднократна помощ за детето ми ....., ЛНЧ:.....,
гражданин на Украйна с предоставена временна закрила в Р. България.

Като мотиви за отказа се сочи, че семейството ми не попада в кръга от лица, посочен
в чл. 3, т. 5 от ЗСПД.

Оспорвам процесния административен акт като незаконосъобразен въз основа на
СЪОБРАЖЕНИЯ:

Макар действително чл. 3, т. 5 ЗСПД да съдържа ограничение, отнасящо за семейства
на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната и изисква
международен договор, по който Република България да е страна, същото е в противоречие
с нормите Закона за убежището и бежанците, който се явява специален по отношение на
Закона за семейните помощи за деца и урежда правата и задълженията на лицата, получили
временна закрила.

Съгласно чл. 39, ал. 1, т. 4 от ЗУБ чужденците с предоставена временна закрила имат право на социално подпомагане. Семейните помощи за деца са вид социално подпомагане, целящо да подкрепи родителите, отглеждащи деца на територията на Р. България.

Самата Директива 2001/55/ЕО на Съвета на ЕС от 20 юли 2001 година относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица (Директива за временна закрила, ДВЗ) предвижда в чл. 13, т. 2, че държавите-членки създават разпоредби за предоставяне на помощи от "Социални грижи" на лицата, ползващи се с временна закрила. Такива разпоредби са налице в ЗУБ и, следователно, приложими спрямо лица с временна закрила като административния орган е бил длъжен да ги съобщи при постановяване на обжалвания акт.

Пради това е безспорно, че като лица с предоставена временна закрила, аз и членовете на семейството ми имаме право на социално подпомагане съгласно чл. 39 от ЗУБ вр. чл.13, т.2 от ДВЗ. Безспорно е и че Законът за социалното подпомагане изрично включва в кръга на лицата с право на социални помощи чужденците, ползващи се с предоставена временна закрила (чл.2, ал.6 от ЗСП).

Вярно е, че претендираната помощ по реда на ЗСПД е наречена "семейна помощ", а не „социално подпомагане“. Независимо обаче от наименованието ѝ, обвързването на този вид помощ с минимален размер на получаван доход и посещаването на училище, водят до извода, че тя съставлява вид социално подпомагане, тъй като отговаря на законовата дефиниция за социално подпомагане в чл. 2, ал. 2 от ЗСП.

В този смисъл и с оглед на правното естество на отказаната помощ като вид социално подпомагане, считам че разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД е в противоречие със разпоредбите на чл.39 от ЗУБ и чл. 2, ал. 6 от ЗСП.

Това противоречие следва да бъде разгледано и в контекста на поетите международноправни задължения на Република България относно правата на детето.

Съгласно Конвенцията за правата на детето, приета от Общото Събрание на ООН на 20 ноември 1989 г., ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991 г. (ДВ, бр. 32 от 23.04.1991г., обн., ДВ, бр. 55 от 12.07.1991г., в сила от 3.07.1991г.) предвижда, че държавите-страни по Конвенцията зачитат и осигуряват правата, предвидени в тази Конвенция, на всяко дете в пределите на своята юрисдикция без каквато и да е дискриминация, независимо от расата, цвета на кожата, пола, езика, религията, политическите или други възгледи, националния, етническият или социалният произход, имущественото състояние, инвалидност, рождение или друг статут на детето или на неговите родители или законни настойници. Чл. 4 от Конвенцията за правата на детето гласи, че държавите-страни по конвенцията са длъжни да предприемат всички необходими законодателни, административни и други мерки за осъществяване правата, признати в нея. По отношение на икономическите, социалните и културните права държавите – страни по конвенцията трябва да предприемат такива мерки в максималната степен възможна с оглед на техните ресурси, и когато е необходимо, в рамките на международното сътрудничество. От своя страна, чл. 27, ал.1 от Конвенцията ясно предвижда, че държавите трябва да признават правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие. Текстът на ал.3 на същата норма гласи, че държавите - страни по конвенцията, в съответствие с националните условия и в рамките на своите възможности, следва да предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда – *да предоставят материална помощ и програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището (курсив мой)*. Съгласно нормата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република

България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила, са част от вътрешното право на страната и имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Република България е ратифицирала ООН Конвенцията за правата на детето без резерви в допустимия им обхват съгласно чл. 51 от нея, както и без поправка съобразно механизма по чл.50, респективно - приложение намира и разпоредбата на чл. 41 от нея, съгласно която разпоредби на ООН Конвенцията за правата на детето може да не се прилагат само при наличието на по-благоприятен режим съгласно националното законодателство или международното право в сила за държавите- страни по нея.

Ограничителното тълкуване на нормата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не съответства и на разпоредбата на чл. 28, § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно посочената разпоредба държавите членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава членка, и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

На следващо място, в т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е посочено, че с цел да се избегнат социални трудности е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на закрила (какъвто е и настоящия случай), следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право. Нормата на чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, предвижда, че по отношение на социалното подпомагане условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставена международна закрила, се определят съобразно националното право, като съгласно §2 на разпоредбата възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице. В този смисъл предоставянето на семейните помощи за деца следва да се разглежда именно като средство за осигуряване на гарантиран минимален доход и като едно от основните обезщетения. България като държава членка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка.

Предвид гореизложеното, националната правна уредба, ограничаваща възможността за предоставяне на помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България с предоставена временна закрила, противоречи на Общностното право и не следва да бъде прилагана.

Тези положения са възприети и във вече сложилата се като **константна практика на съдилищата** – така, Решение №306 от 04.11.2022 г. по адм. дело № 609/2022 г. на АС В. Търново; Решение № 311 от 12.07.2023 г. по адм. дело № 192/2023 г. на АС Добрич ; Решение №915 от 19.05.2023 г. по адм. дело № 3232/2022 г. на АС Пловдив ;Решение №219 от 14.09.2023 г. по адм. дело № 434/2023 г. на АС В. Търново; Решение №873 от 28.09.2023 г. по адм. дело № 1374/2023 г. на АС Бургас; Решение №5916 от 21.05.2024г. АССГ,36 с-в **и много други**.

С оглед на гореизложеното,

МОЛЯ да отмените процесната заповед, с която се отказва отпускане на еднократна помощ със законните от това последици.

Представям в заверено копие следните документи като доказателства:

- 1). Заповедта на ДСП, която обжалвам;
- 2). Регистрационната ми карта на чужденец с предоставена временна закрила;

Приложения: 1 екземпляр от жалбата с доказателствата за ответника ДСП и банкова квитанция за платена държавна такса.

С уважение: _____
(подпис)

До Административен съд - .....

М О Л Б А

от ....., ЛНЧ:.....

гр....., ул.....

№....., вход..... етаж....., апартамент №.....

гражданин/ка на Украйна с предоставена временна закрила
в Република България

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН/ГОСПОЖО СЪДИЯ,

Молителят съм гражданин на Украйна с предоставена временна закрила в Република България, и не разполагам с достатъчно финансови средства или друго имущество, с което заплатя и организирам своята защита.

Известно ми е, че при промяна в обстоятелствата, на които се основава искането ми за правна помощ, съм длъжен да уведомя незабавно съда за това. В случай че не уведомя своевременно съда за промяна в обстоятелствата, се задължавам да възстановя на НБПП направените разноски, считано от момента на промяната.

Известно ми е, че в случай на осъдително решение по горното дело, в качеството си на лице, получило правна помощ, дължа разноски, съразмерно с отхвърлената част от иска.

МОЛЯ, да ми предоставите правна помощ по реда на чл.25, ал.1 във връзка с чл.21,т.3 от ЗПП.

С уважение: _____
(подпис)

ДЕКЛАРАЦИЯ

за семейно и материално положение и състояние

Подписаният (та) _____,
 ЛНЧ _____ роден (а) на _____ г. в гр.(с.) _____,
 Украйна, гражданин на Украйна
 с адрес в Република България _____,
 град/село _____, ул.(ж.к.) _____
 № _____, бл. _____, вх. _____, ет. _____, ап. _____

ДЕКЛАРИРАМ:

I. Семейството ми се състои от:

II. Материално положение:

Освен получаваните трудови възнаграждения, които възлизат на _____ лв., аз и членовете на семейството ми имаме следните други доходи:

1. От свободни професии _____ лв.
2. От наеми и хонорари _____ лв.
3. Други _____ лв.

III. Имотно състояние:

Аз и членовете на семейството ми притежаваме следните недвижими имоти и моторни превозни средства:

дата:.....2024г.

гр. ....

ДЕКЛАРАТОР: _____
 (подпис)